

Підсумки міського літературного конкурсу «Летять журавлі», присвяченого 65-ї річниці Перемоги у Великій Вітчизняній війні

В березні 2010 року в рамках Міжнародного проекту-реквієму «Летять журавлі», присвяченому 65-й річниці Перемоги у Великій Вітчизняній війні, відбувся літературний конкурс серед учнів 3-11 класів.

Мета конкурсу – активізація патріотичного виховання молоді на прикладах подвигів старшого покоління в роки Великої Вітчизняної війни.

Головні завдання конкурсу:

- формування у вихованців патріотичних почуттів засобами літературного слова;
- увічнення бойових подвигів захисників Батьківщини та робітників тилу в роки війни;
- зберігання історичної пам'яті українського народу, недопущення фальсифікації історії;
- сприяння духовної єдності поколінь.

Конкурс проводився в двох номінаціях: «Лист ветерану» («Письмо ветерану») та «Живий голос ветерана» («Живой голос ветерана»). Мовами конкурсу були українська та російська.

Перша тема конкурсу («Лист ветерану») мала бути написана в жанрі листа і побудована як розмова (або монолог) представника молодого покоління (яким є автор твору) з представником старшого покоління (дідусь, бабуся, а також ті, хто пам'ятає воєнні роки і ділиться своїми спогадами у родині або у школі)

Друга тема («Живий голос ветерана») передбачала спогади учасника боїв або робітника тилу про своє життя в роки війни, про подвиги, вчинені ним чи його товаришами, про людські стосунки у воєнні роки. Також робота над другою темою могла бути здійснена у вигляді відеорепортажу: в кадрі автор розпитує ветерана про воєнні роки, а в другій частині коментує почуте, ділиться своїми думками та почуттями після бесіди з ветераном.

Міське журі визнало переможцем у номінації «Лист ветерану»

серед 3-4 класів **Чернікова Андрія**, учня 3-А класу ЗОШ № 1,

серед 5-8 класів **Ліщину Тетяну**, ученицю 7-А класу ЗОШ № 4,

серед учнів 9-11 класів ученицю 11-А класу ЗОШ № 2 **Ткачук Аліну**.

У номінації «Живий голос ветерана» журі присудило I місце відеорепортажу, зробленому учнем 8-Б класу ЗОШ № 3 **Кудренком Богданом** та твору учениці 8-Б класу ЗОШ № 4 **Донець Анни**.

Серед учнів 9-10 класів переможцями в цій номінації стали учениці 9-А класу ЗОШ № 1 **Бовкун Катерина** та **Хмеленок Надія**, учениця 9-Г класу ЗОШ № 4 **Пантюхіна Валерія** та учениця 9-Б класу ЗОШ № 4 **Назаренко Дарина**.

З твору учениці 8-Б класу ЗОШ № 4 **Донець Анни**:

Поетично називається міський конкурс «Летять журавлі». Глибокий підтекст криється в цих словах. А я хочу розповісти про журавку - мою прабабусю Харитину. Її подвиг - це п'ятеро дітей, чотирьох з яких вона поховала. Вже два роки немає нашої журавки Харитини, відлетіла вона у вічний вирій, з якого не повертаються. Та її життя - для мене, мами, тата, сестрички - зразок в усьому.

Коли прабабусі Харитині було три роки, вона втратила маму. Ні фотографій, ні спогадів про неї у маленької Харитини не залишилось. Після смерті неньки її життя стало схожим на казку. Її тато одружився вдруге, а в мачухи були свої діти. Коли батько від'їжджав на заробітки, мачуха біла Харитину, примушувала її робити всю роботу, а своїх дітей жаліла. Повертався батько, і мачуха робила вигляд, що все добре. Не могла дівчинка більше так жити. І вирішила десятирічна Харитина втопитись. Підходила до води. Довго дивилась на

своє віддзеркалення, але потім страх гнав її подалі від води. Одного разу вирішила піти назавжди від осоружних їй людей.

Довго йшла, дуже стомилась. В незнайомому селі зупинилась біля криниці, щоб напитись води, а в цей час підійшов поважний чоловік набрати води в цеберко. Спитав Харитину:

- А куди ти йдеш?

- Не знаю, - відповіла зголодніла, стомлена дівчинка. І розповіла йому все.

Чоловік був небайдужою людиною, відразу зрозумів горе дівчинки. Забрав у свою сім'ю бавитися з його маленькими дітками. Так і жила в них Харитина, поки не виросла та не вийшла заміж за хорошого хлопця, мого прадідуся, Василя. Здається, що все налагоджувалось у житті прабабусі.

Та почалася Велика Вітчизняна війна. Чоловіка Василя забрали на фронт. Сльозами омивала дорогу, якою йшов її любий Василь на прокляту війну. Залишилась з п'ятьма дітками на руках. Голод, розруха, хвороби дітей не покидали знедолену війною прабабусю. Та вона мужньо зносила все горе. Ходила копати окопи до кривавих мозолів на руках, щоб хоч якось допомогти Батьківщині у боротьбі з ворогами. Адже її Василь десь у самому пеклі війни...

З твору учениці 11-А класу ЗОШ № 2 Ткачук Аліни:

Останнім часом я часто замислююсь над тим, скільки крові треба пролити й скільки страждань знести, щоб ми могли спокійно жити, навчатись, спати. Пройшло вже 65 років, а незагойна рана на серці колишніх воїнів залишилась. Залишилась на все життя. Хіба ж можете Ви забути криваві згарища, які загартовували юні серця, висушували гарячі сльози за полеглими друзями?!

Я думаю, про що міг сказати, помираючи, мій ровесник? Він уже не побачить ні дітей, ні внуків, не зможе сказати їм напутніх слів, проводжаючи у довгу життєву дорогу. І те, чого він не сказав, маємо сказати ми, те, чого він не здійснив, маємо здійснити ми. Ми, люди, повинні жити так, щоб не було соромно перед тими, хто поліг у великій битві.

У моєму серці на все життя збережуться враження, викликані перебуванням у білоруській Хатині. Коли вперше ступаєш на цю землю, то здається, що чуєш глухі стогони спалених людей, важкий тупіт чобіт ворога, який так нещадно знущався із беззахисних людей. Саме тут, на цій багатостраждальній землі, глибоко розумієш зміст такого страшного для всього людства слова - війна. Важко стає на серці після всього побаченого. І де б я не була, куди б мене не закинула доля, це місце залишиться болючим і незабутнім спомином у моєму серці.

Я б дуже хотіла, щоб перед кожним із моїх сучасників постав образ тих, хто наближав святий День Перемоги, щоб ми вклонилися сивим ветеранам, які живуть поряд із нами. Хай буде на планеті мир і спокій, хай зникне зброя, що нищить красу, створену людиною. Хай пам'ять про полум'яні роки стане пересторогою новим паліям війни.

З твору учениці 9-Г класу ЗОШ № 4 Пантюхіної Валерії:

... Розповідь дідуся мене більше цікавить, бо він родом з наших країв. З радістю та в той же час зі смутком в очах розповідає нам про свою юність на війні: "В моєму житті часто доводилось слухати такі звертання до мене: "Як ти зміг залишитися живим, а мій батько, син...померли?" Життя моє було теж не солодке, я вже багатьом розказував про тяжкі роки вже минулого століття. Війну я зустрів вдома, а саме в рідному селищі Красне Чорнобильського району.

На початку війни німці не були агресивними та жорстокими до нас, хоча потихеньку грабували. Але почав розвиватися партизанський рух, німці почали ставитися до нас суворіше. Тоді мені було всього 19 років. Мене й моїх односельців приблизно такого ж віку посадили в коло за селом. До цього німецькі солдати не розстрілювали молодь, та для того, щоб не поповнювалися молодими солдатами резерви радянської армії, вони почали знищувальну кампанію проти молоді. До цього "страшного суду" потрапив і я...

Нас зібрали близько десяти чоловік за селом, щоб розстріляти. Наші матері в розпачі побігли до сусіднього села, де жили німецькі родини, їх тоді називали переселенцями з Німеччини. Матері стали просити одну жінку за своїх дітей, і вона, промовляючи щось на німецькій мові, кричала на солдат, по одному витягуючи нас з кола. Вона таки нас врятувала. Це був мій перший військовий досвід...